

**SHAKE WHAT YOUR MAMA
GAVE YOU!**

**SHAKE WHAT YOUR MAMA
GAVE YOU!**

DOOR ERNA DE GROOTE-VISSER.

Reeds verschenen: Thank God for push-up bra's.

Schrijver: Erna de Groot-Visser
Coverontwerp: Erna de Groot-Visser
ISBN: 9789402148589
© Erna de Groot-Visser

MIJN ANGST.

1. **Nederland zucht.**
2. **Herdenking vlucht MH17.**
3. **Het gevoel van 23 juli 2014 (Ned. zucht deel 2)**
4. **Zeg extremistje.**
5. **Je zou er bang van worden.**
6. **De meest dodelijkste ziekte aller tijden.**
7. **Een zieke wereld.**
8. **Schreeuwende stilte.**
9. **Onmenselijke onmenselijkheid.**

MIJN LEVEN.

10. **Got to get my groove back.**
11. **Dance with somebody.**
12. **The Kings of leon en het ticketdrama.**
13. **The after the weddingparty.**
14. **Van gene zijde.**
15. **Wattt!....al bijna 45!?**
16. **Vriendinnetje van weleer.**
17. **De nacht is mijn leven.**
18. **Nog even nagenieten.**
19. **Jeugdsentiment.**
20. **Mensen kijken.**
21. **Als je bukt zie je de kuilen niet.**
22. **Ode aan de whisky.**
23. **Allerliefste.**
24. **De glimlach.**
25. **Middag TV.**
26. **Lekkere vlechten.**
27. **Heksenhaar en wenkbrauwleed.**
28. **Ik kan het wel!**
29. **Shake what your mama gave you!**

- 30. Vaarwel oude vriend.
- 31. Slakkie.

MIJN HART.

- 32. Zij.
- 33. Mijn zoon.
- 34. Herinner mij.
- 35. Eenzame dag.
- 36. Sterke vrouw (en).
- 37. Prince.

MIJN ANGST.

1

NEDERLAND ZUCHT.

Een oorverdovende stilte klinkt er door Nederland.

Mensen waarvan we de namen hebben gelezen, moeders, vaders, zonen, dochters, opa's, oma's, vrienden, collega's, klasgenoten, burens vandaag komen ze thuis.

Vandaag staan we stil bij het ongelofelijke verdriet dat is ontstaan door één laffe daad, verdriet wat met geen pen te beschrijven is.

Toch zal het verdriet lang na de terug keer van alle mensen van vlucht MH017 na klinken, de tranen zullen ons telkens weer beroeren als er weer een geliefde geïdentificeerd is en opnieuw zullen gevoelens van machteloosheid en woede zich meester van ons maken.

Deze dag zal als een zwarte bladzijde in onze vaderlandse geschiedenis geschreven staan.

Vandaag zucht Nederland om het verdriet van velen, niet alleen om onze medelanders, maar ook voor de dierbaren van andere landen die op deze horrorvlucht plaats hadden genomen.

Straks land in Eindhoven een vliegtuig met kinderen, want het waren er velen, met broers en zussen, met complete gezinnen, met halve gezinnen, gezinnen waarvan de oudste kinderen thuis waren gebleven, gezinnen waar de moeder of vader met een later vliegtuig zou komen.

Vandaag staan er op vliegveld Eindhoven mensen met intens verdriet, met intens heimwee, met een allesverterende woede te wachten op het thuis komen van het liefste dat ze ooit bezaten, maar dat zo meedogenloos uit hun leven is weggerukt, neergeschoten.

Vandaag wordt het ongeloof geloof, vandaag wordt het ondenkbare denkbaar, vandaag wordt wat nog onaantastbaar was tastbaar.

Deze mensen staan hier met de hoop dat hun dierbaren vandaag aan zullen komen, maar na deze dag zullen er meer vliegtuigen landen met meer slachtoffers, ik hoop voor deze mensen dat een ieder van hen gepast afscheid kan nemen met de zekerheid dat wat ze naar de laatste rustplaats brengen ook daadwerkelijk het

lichaam van hun liefste is en niet alleen een lege kist met een foto, omdat één of andere zuipende nietsnut die denkt dat hij met een camouflage jack en een kalasnikof het recht heeft om de boel te saboteren voordat er een gedegen onderzoek en het centimeter voor centimeter speuren naar slachtoffers in gang gezet kan worden. Die denkt dat hij bewijs kan verduisteren en slachtoffers en nabestaanden kan vernederen en schofferen.

Vandaag rouwt Nederland, vandaag zijn we één, vandaag zijn we stil.

HERDENKING VLUCHT MH17.

Vandaag herdenken we de slachtoffers van MH17.

Vandaag worden hun namen genoemd.

Vandaag branden we kaarsen voor hen die onnodig hun leven gaven,

voor een oorlog waar ze part, nog deel aan hadden.

Vandaag zullen de tranen over de wangen van hun nabestaanden lopen.

Bittere tranen van onmacht, van heimwee en nog steeds van woede.

De daders van deze daad zijn nog niet berecht, maar daar gaat het vandaag ook niet om.

Vandaag gaat het om de kinderen, vaders, moeders, broers, zussen, vrienden van hen die achter bleven.

Zal deze herdenking de pijn verzachten?

Zal de aanwezigheid van onze koning en koningin het minder zwaar maken?

Zullen de liederen die gezongen worden, rust brengen aan een hart vol onbeantwoorde vragen?

Ik denk het niet, het verdriet is daar nog veel te groot voor.

Misschien morgen of overmorgen, misschien wel nooit.

Hoe verwerk je het verlies van je kind,

hoe verwerk je het verlies van een compleet gezin?

Hoe verwerk je als jong kind het verlies van je vader, van je moeder?

Er is geen antwoord dat je daar op kunt geven,

simpel weg omdat het niet te verwerken valt, want er is voor altijd een deel van je weg gerukt